

Arrest

nr. 106 974 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 april 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS, die tevens verschijnt voor de eerste verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet) kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied

beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat ze voor de door hen aangevoerde problemen geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Kosovo zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Verzoekers betwisten bovendien niet dat ze naar aanleiding van het laatste en meest zwaarwichtige incident op 26 oktober 2012 geen beroep meer gedaan hebben op de in Kosovo aanwezige autoriteiten terwijl het doel van beroep te doen op de politie nu net het voorkomen of het oplossen is van problemen. In de bestreden beslissingen werd terecht gesteld dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem zij hier vanzelfsprekend niet kunnen tegen optreden. Daarenboven blijkt uit de objectieve en actuele informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de overheidsinstellingen in Kosovo de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. Verzoekers ondernemen geen poging om deze vaststelling te ontkrachten met objectieve en recente andersluidende informatie, maar beperken zich tot blote beweringen. Het attest van de NBS d.d. 28 maart 2013 gevoegd bij het verzoekschrift vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande, gezien het niet ingaat op de vraag of Kosovo de door artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet beoogde maatregelen heeft getroffen.

Wat betreft de medische problemen van verzoeker, wenst de Raad te benadrukken dat overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de vreemdelingenwet de Raad niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Verzoeker dient zich inzake de beoordeling van zijn medische problemen met de voorgelegde medische attesten te richten tot de geëigende procedure. Bovendien tonen verzoekers medische problemen niet aan dat overheidsinstellingen in Kosovo de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet niet zouden hebben getroffen.

Bijgevolg is niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen. Verzoekende partij vraagt de toepassing van artikel 39/59 van de vreemdelingenwet vermits de verwerende partij niet aanwezig is.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partijen niet aantonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo.

1.4.2. Verzoekende partijen betogen ter terechtzitting dat zij op redelijke wijze aangetoond hebben dat in hun concreet geval de overheidsinstellingen in gebreke zijn gebleven de nodige bescherming te bieden. Elke aanvraag dient op individuele basis onderzocht te worden en het volstaat niet om te verwijzen naar een systeem dat statistisch gezien een zekere mate van bescherming biedt. Ze wijzen er op dat ze verschillende incidenten in detail hebben opgesomd en de manier waarop de overheid daarop reageerde. Verzoekende partijen voegen bij hun verzoek tot horen een aantal bijkomende stukken, met name een transcriptie van telefonische bedreigingen in september 2012; ter terechtzitting wordt toegelicht dat dit gaat om gesprekken op de GSM; een verslag van het Ministerie van Binnenlandse Zaken d.d. 22/02/2012 omtrent het onderzoek naar de feiten van 18/09/2012, met vertaling; een brief van een advocaat uit Kosovo d.d. 8 mei 2013, met vertaling; en twee schoolattesten.

1.4.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, daargelaten de vraag of de door hen aangevoerde incidenten met onbekende etnische Albanezen geloofwaardig zijn, niet aantonen dat ze geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Kosovo zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Uit de objectieve en actuele informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat de overheidsinstellingen in Kosovo de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. Verzoekende partijen brengen geen objectieve en recente andersluidende informatie bij die aantonen dat de informatie vervat in het administratief dossier en bijgevolg de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn; ze beperken zich louter tot blote beweringen. Zo beweren verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij door de politie er valselijk van beschuldigd werd illegale materialen te gebruiken of met illegale zaken bezig te zijn en dat er een strafrechtelijk onderzoek loopt naar eerste verzoekende partij. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat tweede verzoekende partij dermate vaag bleef over deze beschuldigingen. De Raad wijst er in dit verband op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang is om de door verzoekende partijen geschetste vrees in te schatten. Verzoekende partijen blijven hier echter in gebreke. Al kan de Raad begrip opbrengen voor de moeilijke situatie waarin het gezin verkeerd gelet op de medische problemen van eerste verzoekende partij, hun verweer dat deze nalatige handelingen te wijten zijn aan de ziekte van eerste verzoekende partij en het feit dat ze geen noemenswaardig contact meer hebben met familie in Kosovo, kan niet worden aangenomen. De Belgische asielinstanties moeten immers in de mogelijkheid worden gesteld de door verzoekende partijen geschetste vrees voor vervolging te kaderen in de context van de feiten die zich hebben voorgedaan, zowel voor hun vlucht als erna, opdat op een objectieve wijze zou kunnen worden vastgesteld hoe deze vrees thans moet worden beoordeeld. De bewijslast ligt daarbij bij de asielaanvrager zelf, die daaromtrent gedetailleerde en coherente gegevens moet kunnen verstrekken. Ook het feit dat tweede verzoekende partij ondergedoken was en daarna het land verliet zodat zij er niet

meer over kon vernemen, is geen reden om na te laten zich te informeren over de kern van hun asielp Problemen. Deze vaststelling klemmt des te meer nu verzoekende partijen wel contact houden met hun advocaat aangaande het incident d.d. 18 september 2012 (zie brief advocaat d.d. 8 mei 2013, gevoegd bij het verzoek gehoord te worden).

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat in de verklaring van Husnija Beskovic van de NBS d.d. 26 november 2012 met geen woord gerept wordt over dergelijke beschuldigingen of strafrechtelijk onderzoek naar eerste verzoekende partij. Het nieuw attest van de heer Beskovic d.d. 28 maart 2013 gevoegd bij het verzoekschrift zou dit keer volgens verzoekende partijen wel het bestaan van deze procedure vermelden, doch de Raad stelt vast dat dit attest enkel melding maakt van een aanval waarbij schoten werden afgevuurd op het huis en atelier van eerste verzoekende partij. Hierbij wordt geattesteerd dat het geval is aangegeven bij de politie en is ingeschreven onder het nummer 1944/12 in de politiezone in Vitomirica. Wat betreft het incident d.d. 18 september 2012 waarbij schoten werden afgevuurd op het atelier van eerste verzoekende partij, blijkt uit de verklaringen van tweede verzoekende partij dat de politie binnen de vijf minuten ter plaatse was en zij hierbij de versterking inriep van KFOR. Ook uit het verslag van het Ministerie van Binnenlandse Zaken d.d. 22/02/2012 omtrent het onderzoek naar de feiten van 18/09/2012 – voor zover er al enige bewijswaarde aan kan worden gehecht gelet op het feit dat het Ministerie van Binnenlandse Zaken verslag zou uitgebracht hebben over feiten die nog niet gebeurd zijn –, blijkt dat de politie het nodige doet om de verdachte(n) op te sporen. Niettegenstaande het onderzoek niet tot de dader leidde, wat aan verschillende factoren te wijten kan zijn, kan hieruit geenszins worden afgeleid dat de Kosovaarse autoriteiten niet de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. Verzoekende partijen leggen nog een brief voor van hun advocaat uit Kosovo waarin deze zijn twijfels uit over de manier waarop het onderzoek naar de zaak die voorviel op 18 september 2012, gevoerd wordt, doch hierbij dient te worden opgemerkt dat deze brief geenszins objectieve bewijswaarde heeft. Immers, een advocaat is ertoe gehouden om, in het kader van zijn beroepsethiek, de belangen van zijn cliënt te behartigen. Derhalve kent de Raad geen objectieve bewijswaarde toe aan diens verklaringen. De overige stukken door verzoekende partijen neergelegd vermogen evenmin aan te tonen dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten onvoldoende bescherming bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. De transcriptie toont hoogstens aan dat een drietal sms-berichten werden verstuurd in september 2012 uitgaande van eenzelfde nummer waarin gevraagd wordt Kosovo te verlaten, doch hieruit blijkt niet dat de overheidsinstellingen in Kosovo de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet niet hebben getroffen. Hetzelfde dient gezegd te worden over de door verzoekende partijen neergelegde schoolattesten. Deze tonen enkel aan dat hun kinderen *“een reguliere leerling van 01/10/2012”* waren van deze school, niets meer en niets minder.

De Raad wijst er opnieuw op dat verzoekende partijen niet betwisten dat ze naar aanleiding van het laatste incident op 26 oktober 2012 geen beroep meer gedaan hebben op de in Kosovo aanwezige autoriteiten terwijl het doel van beroep te doen op de politie nu net het voorkomen of het oplossen is van problemen. In de bestreden beslissingen werd terecht gesteld dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem zij hier vanzelfsprekend niet kunnen tegen optreden.

Gelet op voorgaande vaststellingen, tonen verzoekende partijen niet aan dat ze voor de door hen aangevoerde problemen geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Kosovo zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

Wat betreft de medische problemen van eerste verzoekende partij, herneemt de Raad dat overeenkomstig artikel 9 *ter*, §1 van de vreemdelingenwet de Raad niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Verzoeker dient zich inzake de beoordeling van zijn medische problemen met de voorgelegde medische attesten te richten tot de geëigende procedure. Bovendien tonen de medische problemen van eerste verzoekende partij niet aan dat overheidsinstellingen in Kosovo de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet niet zouden hebben getroffen.

1.3. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizenddertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. ROSIER,

kamervoorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS